

Taula de debat: Governança multinivell, política d'escala i transformació social.

Amb Lucia Martín, Alicia Ramos, Pablo Cotarelo i Marta Junqué

La taula va començar amb la intervenció de l'activista Marta Junqué que ens va parlar del projecte "Cicle de debats del barri a Europa" l'objectiu del qual era veure com la sobirania es converteix en l'element que dóna lloc a solucions. Amb més de 600 entrevistes amb diferents actors es volia saber si val la pena dur les batalles dels diferents pobles i ciutats i treballar-les des d'una dimensió europea. Després de sis mesos de debat, la conclusió a la qual es va arribar va ser que sí, que hi ha certs temes que per millorar-los cal treballar en una dimensió europea i que ens ajuda a trobar solucions compartides.

Per la seva banda Lucia Martín, diputada d'En Comú Podem al Congrés ens va parlar de l'habitatge, del paper dels ajuntaments quan han de fer front als fons voltors, del paper d'entitats com la PAH, el sindicat de llogaters, etc. Sobre el problema de manca de lloguer públic i tenint en compte el concepte de governança multinivell, ens explica on fallen cadascuna de les instàncies, on falla la UE, el govern de l'Estat... i com els ajuntaments amb menys eines i menys pressupost han de fer front a situacions d'emergència.

Per tant la implicació de més actors, tal com està pensada la governança multinivell, no tindria efectes positius. Tenim una governança jerarquitzada, on institucions com la UE o el Congrés, tenen més poder i més competències que altres actors. Proposa la necessitat d'un model menys jerarquitzat, de treball en xarxa i amb més participació ciutadana que treballi per donar solucions per exemple al tema de l'habitatge.

Alicia Ramos també diputada d'En Comú Podem al Congrés ens va parlar de com la governança multinivell tal com està pensada en l'actualitat permet la incorporació de lobbys privats. De com sorgeix la idea d'una governança multinivell, quan l'Estat s'adona que no pot donar resposta a les necessitats ciutadanes. Com les ciutats comencen a remunicipalitzar serveis, abans privatitzats, però sense el més important, els recursos. Ens explica exemples d'altres països com per exemple Alemanya on la governança multinivell té un disseny diferent a la de l'estat espanyol-molt jerarquitzat- en contra del model en xarxa alemany. Proposa canvis en relació a la recaptació de finançament, reforma financera i competencial, per tal de donar recursos als ajuntaments i que aquests puguin fer front i donar resposta a les necessitats ciutadanes.

Pablo Cotarelo ens parla del canvi del model energètic com a element essencial per assegurar

unes condicions de vida dignes de les classes populars. Cotarelo ens diu que el repte polític del proper període haurà de centrar-se en les classes populars, per dues raons fonamentals: per la imminent crisi financera i perquè després de la crisi de 2008 les classes populars encara pateixen les seves conseqüències. Temes com l'electricitat i el seu consum són les que per exemple han generat més desigualtat. Cotarelo proposa actuar en l'àmbit d'una renda directa (treball) i una altra indirecta (habitatge, subministraments...):

1) Planificant estratègies

2) Aprofitant les "esquerdes" que deixa el sistema per actuar

3) Canvis estructurals

[Taula de debat: Europa, sobirania i democràcia](#)

La intervenció de l'eurodiputat Ernest Urtasun va començar amb el record de l'aniversari de la caiguda de Lehman Brothers el 15 de setembre. Va comentar que cal fer una reflexió de les seves conseqüències que encara avui perduren. A EEUU aquest fet va ocasionar que 9 milions de persones perdessin la seva casa per exemple. Tot això el porta a parlar de la crisi financera i del paper que va tenir Europa per la seva regulació, Urtasun ens explica que després de la caiguda Europa va fer algunes coses com la directiva que dificulta el rescat de la banca però també va afirmar que aquesta feina s'havia parat en els darrers anys. No s'han afrontat mesures i que els estàndards i exigències en l'àmbit europeu s'han tornat a relaxar en les taules de negociació. Afirma per tant, que no s'han fet les reformes necessàries per estabilitzar el sistema financer. A què és degut? La resposta la trobem, segon Urtasun, en l'existència d'una extrema dreta que vol desmantellar les regulacions financeres i centrar el discurs i el focus en la immigració. La demagògia com a resposta per no abordar temes de fiscalitat i regulació.

Urtasun es pregunta, què pot fer l'esquerra en l'àmbit europeu per afrontar aquesta situació? Proposa una agenda de canvi, una agenda alternativa a partir de conviccions de transformació europea. Hi ha una manca de voluntat en l'àmbit europeu per resoldre el tema de la immigració, Europa ha comprat el discurs de l'extrema dreta de què no pot resoldre el tema i per tant no actua, però si hi ha acords entre alguns països en aquesta matèria, encara que no sigui amb tots, es poden tirar endavant. De la mateixa forma, ens parla de les reformes fiscals a l'eurozona, la manca d'acord de tots els països no pot ser l'excusa per no actuar. Per Urtasun per tant, des de les esquerres hem de construir una agenda social i democràtica i fugir de la dicotomia que presenta l'extrema dreta entre establiment i ells. Cal obrir un nou espai de transformació.

Taula de debat: Un nou model econòmic, social i ambiental per a Catalunya

Amb Jordi Angusto, Sandra Ezquerra, José Antonio Donaire i Óscar Guardingo.

Jordi Angusto va ser l'encarregat d'obrir la taula de debat i ho va fer parlant d'economia, concretament va remetre's a l'evolució de la massa salarial a Catalunya, en l'àmbit global i en l'àmbit Europeu. Quan la massa salarial la compara amb la productivitat, trobem que a major massa salarial major productivitat i ens diu que això és el que s'hauria de pretendre a Catalunya, ens parla de l'anomalia catalana, amb un nivell de productivitat alt i una massa salarial menor. Això ens dóna lloc a:

- Més ocupació en zones competitives i menys ocupació en zones menys competitives
- Major dèficit comercial a les zones més competitives i menys dèficit comercial a les menys competitives.

El mecanisme de compensació que ha practicat l'estat ha estat a través de les transferències fiscals, però aquest és un mecanisme pervers que ha donat com a resultat la congelació de la desigualtat entre comunitats. I Angusto es pregunta, què hauríem de fer per igualar el gap de competitivitat a Catalunya i a la resta de comunitats autònomes? Com desfem la trampa? La resposta seria l'augment de salari per sobre de la productivitat a Catalunya i que la productivitat augmentes per sobre dels salaris a la resta de les comunitats autònomes. Però també ens assenyala que tal com està dissenyat el model això no és possible, l'equació no és possible pel model actual de relació de l'Estat i les CCAA. Malgrat això Angusto ens dóna algunes claus per corregir aquesta feblesa estructural, que serien:

- La renda mínima garantida

- L'augment del salari interprofessional a escala regional (encara que no sigui possible perquè és una negociació estatal).

Sandra Ezquerra va parlar-nos des del punt de vista de l'economia feminista. Inicia el seu discurs explicant-nos les crítiques de l'economia feminista a les teories originàries econòmiques d'Adam Smith, Marx i Keynes.

L'economia actual ens parla sempre des d'una perspectiva mercantil i no tenen en compte altres àmbits de l'economia com per exemple el treball no remunerat. L'economia feminista reclama invertir la piràmide on la reproducció es trobi per sobre de la producció i de les finances. Amb aquesta visió l'economia feminista incorpora altres perspectives com la del temps. La (mala) distribució del temps provoca la divisió sexual del treball, la distribució de les pensions per exemple és una de les causes, on generem drets segons ens relacionem amb el

mercat laboral, promovent la feminització de la pobresa, Esquerra acaba reclamant que cal canviar la mirada econòmica.

José Antonio Donaire, basa la seva exposició en dues reflexions i quatre propostes. La primera que ens fa és que cal reivindicar el color verd, no hi ha esquerra sense una reflexió territorial. Combatre la desigualtat social és també combatre la desigualtat territorial.

La segona reflexió que ens fa és que ens trobem en un canvi d'època. L'esquerra ha d'elaborar un relat, on s'anticipi als canvis estructurals, pensant en el futur com una oportunitat. L'economia verda i la seva incorporació al model econòmic implica passar de la cultura del no a la cultura del sí. Les propostes que ens proposa Donaire són:

1.- Urbanització, som la primera època de la humanitat on hi ha més persones vivint en ciutats. Això determina el model territorial i alhora determina el model de país. Les propostes de l'esquerra per Donaire han d'anar en la línia d'emfatitzar l'aspecte territorial, que passa a incorporar els elements de l'entorn. Canviar l'escala, cal canviar el model estatal per un model més federal.

2.- Reconfigurar models de governança. Contra la globalització, regionalisme.

3.- Reducció de l'augment indiscriminat de la mobilitat de mercaderies. Proposa que l'esquerra defensi models de replegament territorial.

4.- Sistema de competència global. A Catalunya li falta un rumb d'orientació de model econòmic, en aquest sentit reclama a l'esquerra l'oportunitat que hi ha en l'economia verda.

Óscar Guardingo, comença preguntant-se, com afecta la digitalització del treball en l'economia? Tenim molt clar com afecta en alguns sectors, UBER, Amazon, Deliveroo.... però com afectarà sectors productors com l'automoció? Moltes marques comencen a entendre que la cadena de valor ja no acaba en la fabricació. Des de l'esquerra no podem negar les noves tecnologies però també s'han generat buits normatius que provoquen abusos que cal combatre. Conclou que després de 10 anys de crisi no s'han dut a terme les mesures necessàries per lluitar contra aquests buits legals, són 10 anys perduts i que el repte de dinamitzar les relacions laborals radica en la recerca de les llacunes legislatives.

Taula de debat: Inici de curs polític: els reptes de l'esquerra en un nou moment de canvis

Amb Paola lo Cascio, Ione Belarra, Enric Juliana i Gemma Ubasart.

La taula comença amb les reflexions de Paola lo Cascio sobre els diferents reptes multinivell del nou curs polític, per Europa el principal repte es troba no només en reflotar el projecte europeu sinó com fer-lo avançar. En un entorn percebut com a hostil la gent busca protecció. La UE ha de garantir els drets socials i econòmics de la ciutadania però alhora ha de donar resposta a la protecció però amb una visió totalment contrària a les polítiques d'extrema dreta.

En un altre nivell, el de les ciutats, i lliga-t'ho amb l'anterior, han de ser l'espai de protecció, perquè a més és el lloc de convivència democràtica. Cal fer les ciutats cada cop més democràtiques i inclusives.

Estat, en aquest nivell Paola ens parla de tres idees prèvies, el canvi de govern ha donat un nou sentit comú que les forces del canvi han posat sobre la taula. El nostre espai li queda un llarg i difícil camí, cal una feina política de construir en profunditat en dues direccions: aprofundiment democràtic i transformació de l'estat espanyol en un sentit cada cop més plurinacional en les estructures d'estat.

Per acabar Paola fa referència a Catalunya, esmentant els reptes del difícil escenari: judicialització que ha portat al bloqueig i els actors condicionats per aquesta condició. Paola afirma que cal tenir consciència que el conflicte català durà temps en resoldre's. I dins de tot aquest context cal tenir en compte que estem davant de la reorganització de les opcions nacionalistes i conservadores del país. El repte per tant serà intentar que aquestes forces siguin les menys possibles perquè el context pot portar a la coagulació d'alguns elements perillosos. Què cal fer des de l'esquerra? Ens hem de refermar en tot allò que vam dir i que s'ha complert, refermar-nos en el nostre discurs i a l'hora buscar aliances per exemple en el País Valencià. Cal proposar polítiques rupturistes (taxes universitàries, polítiques d'habitatge...) i perseverar en les mateixes.

Ione Belarra, ens parla dels fets ocorreguts i que ens han portat a un nou escenari, hem aconseguit fer fora al govern del PP i ara què? Doncs ens diu que davant del discurs del no es pot, ara tenim un escenari de si es pot, un escenari diferent en el qual cal fer tot el possible per arribar a acords que millorin la vida de les persones. Ens parla també de la repressió de l'1-O de l'estratègia de judicialització de la política i de com es va dirigir Catalunya des de Madrid amb l'aplicació del 155. Tot aquest escenari ens va deixar amb la sensació que no s'estaven treballant temes com l'habitatge, sensació de cert desànim que cal combatre amb l'esperança d'un nou context. I es pregunta, com fem ara per traduir l'agenda de canvi (demandes pensionistes, vaga del 8 de març...) en polítiques reals?

- Les forces del canvi han de fer canvis perquè les persones visquin millor, encara que siguin lleus no s'han de renunciar a millores encara que petites.

- La situació de força d'Unidos Podemos que duu al govern a acceptar alguns canvis (per exemple la publicació dels amnistiats, la comissió d'investigació al rei emèrit...).

Per l'one a llarg termini es fa més evident que les elits econòmiques tenen com a pla la precarietat, la incertesa. Per això hem de donar seguretat.

Enric Juliana ens parla de l'observació amb perspectiva que dóna el pas del temps, per això, amb aquesta perspectiva ens fa notar alguns fets ocorreguts ara fa 4 anys. Per començar ens parla de les eleccions legislatives a Portugal, amb el consegüent canvi de govern, Portugal canviava de signe amb el triomf del partit socialista. Per aquell temps tothom estava pendent de Grècia, quan Siryza va plantejar un programa de confrontació amb les directives econòmiques europees.

Fa 4 anys ISIS proclamava el Califat, fa 4 anys dels atacs terroristes a Paris, de les eleccions catalanes que va guanyar la fórmula CIU+ERC. Fa 4 anys que Artur Mas va dimitir i que Puigdemont va ser elegit president de la Generalitat i fa 4 anys que les forces del canvi van conquerir alcaldies de ciutats com Barcelona o Madrid. També fa 4 anys de les eleccions generals amb la victòria per molt poc del PP que dóna lloc a la posterior moció de censura de Sánchez. Fa 4 anys que el sud d'Europa governen les forces d'esquerra, i es pregunta, serà així en el futur? Per Juliana la clau de la situació la trobarem a Grècia i Hongria. Una Europa que tanca la porta a Grècia quan desafia el paradigma econòmic de la UE i que en canvi no fa el mateix quan Hongria desafia el paradigma democràtic. Conclou que a Europa és més fàcil desafiar el paradigma europeu que desafia el paradigma econòmic europeu.

Gemma Ubasart, va ser la darrera en intervenir en la taula sobre actualitat política, de les seves paraules destaquem algunes idees i reflexions sobre l'actual situació i context polític.

La inesperada moció de censura ha canviat algunes dinàmiques en la política catalana i espanyola, i aquest nou context dóna nous escenaris possibles.

Canviar les dinàmiques entre les forces de la dreta i també entre les forces de l'esquerra (PSOE/PODEM) des de la lògica constructiva i (PP/ Ciutadans) des de la lògica destructiva. Els debats interns en els partits indica com l'escenari polític i electoral s'ha mogut.

Una altra evidència de la que ens parla Ubasart és que una part de l'independentisme s'està decantant cap a un altre escenari (ERC, amb certa autocrítica, discurs de què cal obrir un nou

escenari...) i això obliga també a ressituar a la part espanyola, quan el govern de Pedro Sánchez comença com a punt de partida les propostes del Cercle d'Economia (nou estatut).

Per tant comença a haver-hi una certa desescalda que caldrà treballar, si s'aconsegueix una demanda unitària (el fet més important seria la consideració de què el delictes de rebel·lió no encaixa amb els fets d'octubre) seria el primer punt de partida per començar a trobar una solució. Per tant la prioritat serà treballar en una demanda col·lectiva.